

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἄξιο καὶ παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόντις τὴν εὐχὴν ἡμῶν ὑπερβαίνει καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πιτταρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρυσιώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
ἔτος... δρ. 16.—	ἔτος... δρ. 20.—
ἔτη... > 8,50	ἔτη... > 10,50
ἔτη... > 4,50	ἔτη... > 5,50

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Εν Ἀθήναις, 15 Αὐγούστου 1920

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40. Ἑξωτερικ. λεπ. 45

Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑπὶ τοῦ λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἡρώδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκιον

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 37

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Τὸ Φελσενχάιμ, μὲ τὴν βράχινη κουρούλα του, ἀψήφουσε καὶ τὴν βροχὴ καὶ τὸν ἄνεμο καὶ τὸν κεραυνό. Οἱ γυναῖκες ἐνόησαν ἐτρόμαξαν ἀπὸ τοὺς κρότους, ἀλλὰ αὐτὲς ὄχι τόσο πολὺ.

Τὴν ἄλλη μέρα πρὸς τὸ βράδυ, ἔπρεπε νὰ κεραυνῶς πού τοὺς ξεκούρανε. Ἦταν ὅλοι μαζεμένοι στὴ βιβλιοθήκη, ὅταν ἀκούσθηκε ὁ ξερὸς, ὁ σπαρακτικός, ὁ φοβερός ἐκεῖνος κρότος, πού τὸν δια-

ἔχθηκε ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν. Ὁ κεραυνὸς ἔπεσε κοντὰ στὸ Φελσενχάιμ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούσθηκε καὶ ἄλλος κρότος.

— Τ' ἦταν αὐτό: φώναξε ὁ Τζάκ.

— Δὲν ἦταν κεραυνός! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάτ.

— Ὅχι βέβαια! εἶπε ὁ κ. Οὐόλστον πλησιάζοντας τὸ παράθυρο.

— Μὴν ἦταν κανονιὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα; ρώτησε ὁ Ἑρνέστος.

Ἀκούσθηκαν μὲ ἀγωνία... Μπορεῖ νὰ καμὴν λάθος... Ἴσως νὰ ἦταν μιὰ ἀκουστικὴ ἀπάτη.

Ἦνα λείψανο τοῦ κεραυνοῦ, μιὰ τελευταία ἡχώ τοῦ φοβεροῦ τοῦ κρότου...

Ἄν ἦταν ὅμως κανονιὰ, θὰ πῆ πὼς κάποιος πλοῖο βρισκόταν μπροστὰ στὸ νησί, πρὸς τὸν κρότον ἀπὸ τὴν τρικυμίαν.

Ἴσως σὲ κίνδυνον...

Καὶ νά, δεύτερος κρότος, ὁμοίος μὲ τὸν πρῶτο, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἴδια ἀπόσταση, καὶ αὐτὴ τὴν ὥρην χωρὶς νὰ προηγηθῇ καμμιὰ ἀνταπόκριση!

— Κανονιὲς εἶναι! φώναξε ὁ Τζάκ. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν χωρεῖ πιά ἀμφιβολία...

— Ναί!.. αὐτὴ τοῦλάχιστο πού ἀκούσαμε τώρα, ἦταν κανονιὰ, ἐβεβαίωσε ὁ κ. Οὐόλστον.

Ἀμέσως ἡ Ἄννα ἔτρεξε στὴν πόρτα: — Ὁ Ξιφίας!... δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ὁ Ξιφίας!...

Πέρασαν λίγες στιγμὲς μὲ σιωπὴ ἀγωνίας. Ὁ Ξιφίας ἀπὸ τὸ νησί, ζητώντας βοήθεια;... Ὅχι!.. ὄχι!.. Ὅτι ἕνα πλοῖο ὁποιοδήποτε εἶχε σπρωχθῇ στὰ βορειανατολικά, ὅτι εἶχε πέσει στὶς ξέρες τοῦ Ἀκρωτηριοῦ τῆς Ψεύτικης-Ἑλπίδας ἢ τοῦ Ἀνατολικοῦ, αὐτὸ μποροῦσαν νὰ τὸ ὑποθέσουν. Ἀλλὰ ὄχι καὶ ὅτι τὸ πλοῖο αὐτὸ ἦταν ἡ Ἀγγλικὴ κορβέττα. Ἀδύνατο, ἀπαράδεκτο! Τότε θὰ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Εὐρώπην πρὸ

τριῶν τοῦλάχιστο μηνῶν καὶ θὰ εἶχε συντομεύσει σημαντικὰ τὴν διαμονὴν τῆς στὴν Ἀγγλίαν... Ὅχι! ὄχι!.. Κι' ὁ κ. Ζερμάτ τὸ ἐφώναξε μὲ τόση πεποίθηση, ὥστε ὅλοι συμφώνησαν μαζί του: Δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ Ξιφίας.

Ὅπως δὲποτε, δὲν ἦταν λιγώτερο φρικτὸ νὰ συλλογίζονται πὼς ἕνα πλοῖο ἐκινδύνευε ἀπὸ τὸ νησί... ὅτι ἡ τρικυμία μποροῦσε νὰ τὸ ρίξῃ στὸ βράχο, ὅπου εἶχε ναυαγήσει τὸ Λανδλὼρδ... ὅτι τοῦ κάκου ζητοῦσε βοήθεια...

Ὁ κ. Ζερμάτ, ὁ κ. Οὐόλστον, ὁ Ἑρνέστος καὶ ὁ Τζάκ βγήκαν ἐξω μὲ τὴν βροχὴ καὶ ἀνέβηκαν τὴν πλαγίαν, πρὸς τὸ Φελσενχάιμ. Ἀπὸ καὶ φαίνονταν ἡ θάλασσα. Ἀλλὰ τόση ἦταν ἡ θολούρα, ὥστε δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν οὔτε ἕνα διάστημα σχετικῶς μικρὸ. Κι' ἀναγκάσθηκαν καὶ οἱ τέσσαρες νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ ἴδωσιν τίποτα στὸν ὅρμον τῆς Σωτηρίας.

— Ἐπειτα, τί θὰ μπορούσαμε νὰ κάμουμε γι' αὐτὸ τὸ πλοῖο;.. ρώτησε ὁ Τζάκ.

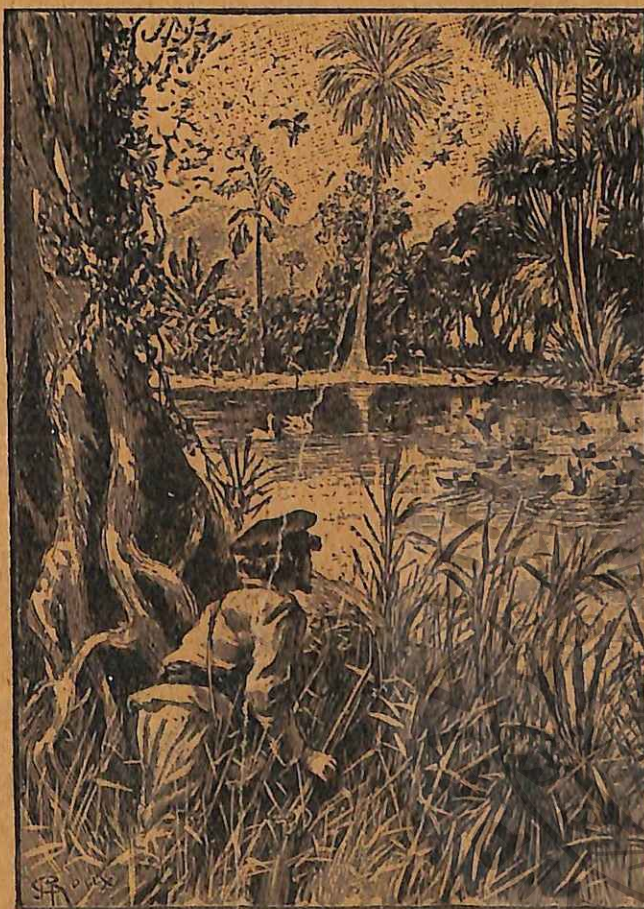
— Τίποτα! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάτ.

— Ἄς προσευχηθῶμε γιὰ τοὺς δυστυχισμένους πού βρίσκονται σὲ κίνδυνον, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστον. Ὁ Παντοδύναμος νὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ νὰ τοὺς σώσῃ!

Οἱ τρεῖς γυναῖκες γονάτισαν μπροστὰ στὸ παράθυρο καὶ οἱ ἄνδρες στάθηκαν σκυμμένοι ἀπὸ πίσω τους.

Ἐπειδὴ δὲν ἀκούσθηκε ἄλλη κανονιὰ, ἔπρεπε νὰ συμπεράνουν ὅτι τὸ πλοῖο εἶχε χαθῇ αὐτανόμοι ἢ ὅτι εἶχε σπρωχθῇ στάνοιχα.

Κανένας, ἐκείνη τὴν νύκτα, δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ. Ὅλοι ἀγρύπνησαν στὴ σάλα. Καὶ μόλις ξημέρωσε — ἡ καταιγίδα εἶχε παύσει, — ὤρμησαν ἐξω ἀπὸ

Ἡ ὅλη αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα, ὁ Τζάκ μπόρεσε νὰ ικανοποιηθῇ μὲ τὸ παραπάνω τὸ κυνηγετικὸν του γούστα...

το Φελσενχάιμ, για να ιδούν τη θάλασσα. Κανένα πλοίο δεν είδαν· ούτε στον όρμο της Σωτηρίας, ούτε στη θάλασσα που απλωνόταν ανάμεσα στα δυο Άκρωτήρια. Άλλα και στο βράχο, που είχε ναυαγήσει το «Λάνδλντ», σε απόσταση τριών λευγών, δεν φαινόταν τίποτα, ούτε ίχνος από ναυάγιο.

— Πάμε στον Καρχαρία! είπε ο Τζάκ.

— Έχεις δίκιο, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ. Από το πυροβολείο, θα μπορούμε να ιδούμε τη θάλασσα μακρύτερα.

— Έπειτα, πρόσθεσε ο Τζάκ, είναι περίπτωση να ρίξουμε και μεϊς μερικές κανονιές. Μπορεί να τις ακούσουν από το πέλαγο και να μᾶς απαντήσουν.

Δύσκολο θάταν να φθάσουν στο νησάκι, γιατί στον όρμο θα είχε ακόμα θαλασσοταραχή. Όπωςδήποτε, το διάστημα δεν ήταν παρά μια λεύγα κι' η βάρκα μπορούσε να ριφκινδυνεύσει.

Οι γυναίκες, μ' όλη τους την ανησυχία, δεν βρήκαν το θάρρος νάντισταθουν σ' αυτό το σχέδιο. Επρόκειτο ίσως να σωθῇ ένα πλοίο.

Στις έπτά, η βάρκα ξεκίνησε. Ο κ. Ζερμάττ, ο κ. Ούόλστον, ο Έρνέστος κι' ο Τζάκ κωπηλατούσαν μ' όλη τους τη δύναμη. Μερικά κύματα που τους έλυσαν από την πλώρη, δεν τους έκαμαν να όπισθοχωρήσουν.

Έφθασαν στο νησάκι και βγήκαν στους χαμηλούς βράχους.

Τι μεταβολές, τι ζημιές! Παντού έδλεπες δένδρα ξεριζωμένα. Ο περίβολος των αντίλοπων ήταν γκρεμισμένος και τρομαγμένα τὰ ζωά έτρεχαν έδω κι' εκεί.

Ο κ. Ζερμάττ κι' οι σύντροφοί του έφθασαν στο λόφο του πυροβολείου και φυσικά πρώτος ο Τζάκ ανέβηκε στην κορυφή.

— Έλάτε!... έλάτε!... τους φώναξε με ανυπόμονη φωνή.

Ο κ. Ζερμάττ, ο κ. Ούόλστον κι' ο Έρνέστος βιάσθηκαν νάναιθούν.

Ω, τί θέαμα! Το ύπόστεγο, όπου ήταν τὰ δυο κανόνια, τη νύκτα είχε πυρποληθῇ και τώρα δεν ήταν παρά έρείπιο που κάπνιζε ακόμα. Το κατάρτι της σημαίας, σχισμένο από πάνω ως κάτω, ήταν πεσμένο σ' ένα σωρό από χόρτα και χαμόδένδρα μισοκαμένα. Όσο για τὰ δένδρα, που οι κλώνοι τους διεσπαρώνονταν επάνω από το πυροβολείο, κι' αυτά ήταν κατασπασμένα ως τις ρίζες κι' έβλεπες ακόμα τὰ ίχνη της φλόγας, που είχε κάψει τις κορυφές.

Τὰ δυο κανόνια στεκόταν άπάνω στους κυλλίβαντες, που η καταιγίδα δεν μπόρεσε να τους αναποδογυρίσει.

Ο Έρνέστος κι' ο Τζάκ είχαν πάρει μαζί τους καινούργια φυτίλια, για νάν-

τικαταστήσουν εκείνα που θα είχαν βραχῇ καθώς και πολλά βλήματα, για να εξακολουθήσουν να πυροβολούν, αν τους άπαντούσαν από τη θάλασσα.

Ο Τζάκ έβαλε φωτιά στο πρώτο κανόνι.

Το φυτίλι κήκε ως την τρύπα, αλλά δεν έπεσε η κανονιά.

— Θα βράχουμε το γέμισμα κι' γι' αυτό δεν πήρε φωτιά, είπε ο κ. Ζερμάττ.

— Να τὸ αλλάξουμε, είπε ο κ. Ούόλστον. Τζάκ, πάρε τη βέργα και προσπάθησε νάδειάσεις το κανόνι. Έπειτα θα βάλουμε άλλο βλήμα.

Άλλα η βέργα μπήκε στο κανόνι και, προς μεγάλη έκπληξη του Τζάκ, έφθασε ως τον πάτο. Το βλήμα, που είχαν βάλει κατά τὰ τέλη του καλοκαιριού, δεν βρισκόταν πια εκεί-μέσα. Έτσι άδειανό ήταν και το δεύτερο κανόνι!

— Τὰ έρριξαν;... φώναξε ο κ. Ούόλστον.

— Ναί, και τὰ δυο! αποκρίθηκε ο Τζάκ.

— Μὰ ποιός;

— Ποιός; Έκαμε ο Έρνέστος ύστερ' από μικρή σκέψη. Μὰ ο κύριος Κεραυνός βέβαια!

— Ο κεραυνός;

— Δεν υπάρχει άμφιβολία, πατέρα! Ο τελευταίος κεραυνός που ακούσαμε χθές βράδυ, έπεσε σ' αυτό το βουναλάκι. Το ύπόστεγο κήκε και, άμα η φωτιά έφθασε στα κανόνια, οι δυο κανονιές έπεσαν η μια κατόπι της άλλης...

Μπροστά στ' άποκαΐδια που σκέπαζαν το έδαφος, άλλη έξήγηση δεν χωρούσε. Άλλα τί ώρες άγωνίας είχαν περάσει οι κάτοικοι του Φενσενχάιμ τη φοβερή εκείνη νύκτα, από τη στιγμή που ακούσθηκαν οι δυο κανονιές!...

— Πώς σᾶς φαίνεται λοιπόν αυτός ο κεραυνός που γίνεται κανονιέρης, φώναξε ο Τζάκ, αυτός ο Ζεύς που φυτρώνει εκεί που δεν τον σπέρνουν!...

Άφού ξαναγεμίσθηκαν τὰ κανόνια, η βάρκα έφυγε από το νησάκι του Καρχαρία, όπου ο κ. Ζερμάττ έπρεπε να ξαναφτιάσει το ύπόστεγο, άμα το συγχωρούσε ο καιρός.

Έτσι κανένα πλοίο δεν είχε φανῇ την περασμένη νύκτα απέξω από το νησί, κανένα πλοίο δεν είχε ναυαγήσει στις ξέρες της Νέας Έλβετίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Στο Φελσενχόρστ. — Στο Βάλντεν. — Στο Τσούνγκεν. — Στο Προβάντεν-Χίλλ. — Η έρημη θάλασσα. — Προετοιμασίες για ταξίδι. — Ποιοι φεύγουν και ποιοι μένουν. — Στη βουνοσειρά του Φραμμό. — Αποχαιτισμοί.

Η περίοδος των βροχών τελείωσε την τελευταία έβδομάδα του Αυγούστου. Έπειδή έσκόπευαν να κάμουν ταξίδι στο έσωτερικό του νησιού, άρχισαν άμέσως τὸ όργωμα και τη σπορά.

Αυτή τη φορά, οι δυο οικογένειες άπο-

φάσαν να μὴν έγκατασταθουν στο Φελσενχόρστ. Η θερινή κατοικία είχε ποστή άρκετές βλάβες το χειμώνα έπρεπε να επιδιορθωθῇ. Δίγες μέρες μὴν θα περνούσαν εκεί, ως που να σπέρουν τὰ χωράγια, να κλαδέψουν τὰ μίλια και να περιποιηθουν τὰ ζωά. Το ίδιο θα έκαναν και στ' άλλα κτήματα. Και θα περίμεναν, δυο μῆνες ακόμα, τη επιστροφή του «Ειφία», έργαζόμενοι για την έπάρκεια και την ευημερία της άποικίας.

Έπειδή η παρουσία της κυρίας Ζερμάττ και της κυρίας Ούόλστον στο Φελσενχάιμ ήταν άπαραίτητη, οι δυο κοκυράδες έδήλωσαν πως άναλαμβάνουν αυτές τις μέσα κι' έξω έργασίες, τα ζωά, τὰ πουλιά, το λαχανόκηπο κτλ. Έπέτρεψαν όμως στην Άννα να συνδεύσει τον πατέρα της στην έπίσκεψη των κτημάτων κι' η καλή κόρη ευχαρίστηθηκε πολύ. Κι' ο Έρνέστος, έννοείται, τὸ ίδιο. Άλλωστε τὰ ταξείδια, από τὸ ένα κτήμα στο άλλο, δεν θα ήταν διόλου κουραστικά. Είχαν τὸ άμαξάκι με τους δυο βονάσους και μ' αυτό πῆγαιναν ο κ. Ζερμάττ, ο κ. Ούόλστον, ο Έρνέστος κι' η Άννα, ενώ ο Τζάκ θα προηγείτο, σάν άνιχνευτής, καθάλλω στον άγαπημένο του έναγρο Λάιχτφους.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ

Άραβικό παραμύθι

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 283)

Όταν οι τσέπες του δεν χωρούσαν πια ούτε λεπτό, γέμισε τὸ φέσι του, τη ζωή του, τὰ παπούμια του.

Και όταν ξεχείλισαν όλα, πήγε να τὰ δειάσει έξω, λέγοντας στον Τσάμ:

— Φύλαξέ τα καλά, θὰ τὰ μοιραστούμε. Εγὼ πάω να πάρω κι' άλλα.

Μὰ, έρέντημ, παρατήρησε ο παπουτσης, δεν φτάνουν αυτά;

— Όχι, μὰ τον Άλλάχ, όχι! Πρέπει να γίνουνε κι' οι δυο πλούσιοι, πῶς πλούσιοι, εκατό φορές, άπ' τους πῶς πλούσιους της γῆς!

Μὰ ξαναγυρνώντας στη σπηλιά, συλλογιζόταν: — Τί βλάκας αυτός ο παπουτσης, να πιστεύη πως θὰ τὰ μοιρασώ! Δεν είμαι τόσο ζωό! Του φυλάγω μιά και η φυλακή όπου θάχη όλο τον καιρό να γιατρευτῇ από την κουταμάρα του!

Ο καθὼς ξανάρχισε να γεμίζει τις τσέπες του. Άξαφνα στάθηκε.

— Γιατί, ψιθύρισε, να μαζεύω τὰ χαλκίνα και τὰσημένα νομίσματα που έχουν μικρή αξία, και να μὴ διαλέγω άμέσως τὰ χρυσά;

Εὐθύς τότε άρχισε να κάνη καθώς έλεγε και, για νάχη και τὰ δυο χέρια

ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΚΑΗ ...

— Άλλου είδους και τούτο τὸ κακό με τον Κωστάκη! Δεν μπορείς να του δώσεις ένα πράμμα και να είσαι σίγουρη πως θὰ τὸ κρατήσῃ γερό. Πότε τὸ ένα σπάει από 'δω, πότε τὸ άλλο χάνει από 'κει... Μήπως μπορείς και να τον τιμωρήσεις; Να τον άφήσεις χωρίς καλαμάρι, άμα τὸ χάσῃ; Νάτῃς τὸ σπῖτι χωρίς κανάτι, άμα τὸ σπάσῃ; Τί κακό μ' αυτό τὸ παιδί! Ποιανὸ έμοιασε; Και δεν κάνεις να του πῆς και τίποτα, να του φέρῃς κανένα καλὸ παράδειγμα; Τότε είναι που είναι! «Ναί, σου φωνάζει άμέσως, ήθελες καλύτερα να ήμουνα σάν κι' αυτόν, να τρώω καθεμέρα κατσάδες άπ' τὸ δάσκαλο;» Ε; θὰ σου άρεσε; Τί να του πῆς τότε, σε παρακαλώ; Εγὼ δεν ξέρω, έχω άπελπιστῇ πια μ' αυτό τὸ παιδί!

Έτσι παρπονιόταν η μητέρα του Κωστάκη στη γειτόνισσα, που είχε έρθει να περάσουν μαζί τὰ πόγεμα.

— Μικρός είναι ακόμα! της έλεγε η άλλη. Μὴν κάνῃς έτσι, μὴν άπελπίζεσαι! Με τον καιρό να ιδῆς που θὰ φτιάσῃ. Δεν μπορεί να μείνῃ έτσι. Όσο μεγαλώνῃ, τόσο και θὰ διορθώνεται. Να μὴ τὸ θυμηθῇς.

Εδὼ σταμάτησε άπότομα η κουβέντα. Η μητέρα του Κωστάκη είχε ακούσει τὸ γιό της νάνεβαίνῃ τις σκάλες γυρίζοντας άπ' τὸ σχολείο, και δεν ήθελε να καταλάβῃ πως έκανε παράπονα στη γειτόνισσα γι' αυτόν.

— Λέγε τώρα τίποτα δικό σου, της είπε βιαστικά. Θὰ ζητήσῃ άμέσως τὸ ψωμότυρό του και θὰ κατέβῃ στην αὐλή. Τότε εξακολουθούμε.

Μὰ η μητέρα του Κωστάκη άδικα περίμενε τὸ γιό της να της ζητήσῃ τὸ ψωμότυρό του. Ο Κωστάκης άπόψε — παράξενο πράμμα! — δὲ βιάζόταν καθόλου. Πέρασε μάλιστα και τὴν ώρα που άνέβηκε κι' ακόμα να φανῇ στην τραπεζαρία! Περίεργο! Κάτι πολὺ σπουδαίὸ πρέπει νάτρεφε, για να μὴν έχῃ ο Κωστάκης τὴ συνηθισμένη του άπρόφταστη όρεξη.

— Κάτι λάκκο έχει η φάβα! μουρμούρισε στη γειτόνισσα.

Και σὰ να την γέμισε η ιδέα αυτή από μιά άσυγκράτητη ανησυχία, φώναξε άμέσως τὸ γιό της.

— Δεν τῶπα η καίμένη! Δεν τῶπα! άρχισε να θρηνῇ, μόλις είδε μπροστά της τον Κωστάκη. Τί κακό που με βρήκε! Κι' αυτό τῶχασες, κι' αυτό; Το ρολόί σου, τὸ δῶρο του θείου σου; Τί δυστυχία! Αυτό είναι τρομερό! Τῶχασες λοιπόν; Δὲ γελιέμαι;

Ο Κωστάκης τσιμουδιά. Μὲ τὰ μά-

τια κάτω άκουγε μόνο, πλέοντας σε καυτὸν ιδρώτα. Ναί, είχε χάσει τὸ ρολόί του, τῶρα το ρολογάκι, που τὸ φορούσε στο χέρι μ' ένα πέτινιο βραχιολάκι...

— Καί πως τὸ κατάλαβα άμέσως! Εμ βέβαια! Τολμούδες να παρουσιάσῃς χωρίς τὸ ρολόί σου; Πήγαινε τώρα, φύγε από μπρός μου! Να μὴ σε βλέπω πια! Άκούς να χάσῃ τὸ ρολόί του! Α, αυτό είναι παραπολύ! Φύγε, δὲ θέλω να σε ξέρω!

Κι' ο Κωστάκης, χωρίς να τολμήσῃ να πῇ λέξη στο μεγάλο θυμὸ της μητέρας του έκανε να φύγῃ. Νεώτερη όμως άπόφαση τὸν σταμάτησε:

— Μὴ φύγῃς ακόμα! τοῦ είπε.

Τὸ πρόσωπό της, ήσυχο τώρα, είχε ξαναγυρίσει μονομιᾶς στην πρωτινή του ήσυχία και μιά άστραπή χαρᾶς πέρασε γρήγορα από τὰ μάτια της.

— Τὸ χάσιμο του ρολογιού σου, εξακολούθησε, μὴ φαίνεται πως θὰ γίνῃ αἰτία να σταματήσῃ ως έδω αυτό τὸ κακό. Γιατί τί; Νομίζεις πως θὰ τρέξω άμέσως να σου πάρω ένα άλλο; Α, είσαι πολὺ γελασμένος! Τὸ ρολόί σου δεν ήταν καλαμάρι. Θέλω να 'πῶ δηλαδή πως δὲ σου ήταν τόσο άπαραίτητο και πως μπορείς να περάσῃς τώρα και χωρίς αυτό. Κατάλαδες τὴ διαφορά; Τὴ φορά αὐτὴ θάσαι σὺ εκείνος που θα πληρώσῃ τὸ άποτέλεσμα της άφροσύνης σου κι' όχι εγὼ.

Ο Κωστάκης άρχισε να κλαίῃ.

— Έπρεπε να καῖς, για να μάθῃς! πρόσθεσε η μητέρα του. Αυτό ήταν! Έπρεπε να χάσῃς μιά φορά και κατιτί, που να πονέσῃς γι' αυτό, να πονέσῃς πολὺ. Άλλοιως δὲ θὰ διορθωνόσουν ποτέ.

Τώρα πόσο κράτησε ο πόνος από τὸ κάψιμο αὐτὸ η πόσο θὰ κρατήσῃ αὐτὸ δεν τὸ ξέρω. Έκείνο όμως που ξέρω είναι πως καίει ένας δολόκληρος χρόνος από τὸ δειλινὸ εκείνο, και τὸν Κωστάκη τον βλέπω ακόμα χωρίς ρολόί και με τὸ ίδιο καλαμάρι που κράταγε τότε γυρίζοντας άπ' τὸ σχολείο. Άλλα κι' η μητέρα του μὴ φαίνεται πως δεν άκούσθηκε να ξαναπαρπονεθῇ για τὴν άφροντησία του γιού της. Κι' αὐτὸ δεν πιστεύω να τῶκανε για νάληθῇ ο λόγος της...

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΝΣ

ΣΕΛΙΑΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τὸ Φωῦχτερςλέμπεν]

24.

Η ύποχονδρία είναι φιλαυτία. Ο συνευθιμένος να έξερευνῇ τὰ βάθη της ψυχῆς του, νάνατῇ τὰ συναισθήματα και τις έσωτερικές του καταστάσεις, να θεωρῇ τὸν εαυτό του κέντρο του κόσμου, συχνά γίνεται θύμα αὐτῆς της άρρώστιας. Η μελέτη της Ιστορίας, τὸ καθαρό ενδιαφέρον για τις τύχες της Άνθρωπότητας, μπορεί να μᾶς απαλλάξῃ από την ύποχονδρία.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΙ' Ο ΣΟΦΟΣ

«Πάντα πιδ ψηλά ἄς ἀνεβαίνουμε, πάντα πιδ ἀπόμακρον ἄς κοιτᾶμε...
(Γκαίτε, Φάουστ).

Βασιλιάς γέρνει ἀγέρωχος
ὁ ἥλιος πρὸς τὴ δύση,
νὰ βουτήξῃ στὴ θάλασσα,
στὰ νερά της νὰ σβύσῃ.

κι' ἀντικρὺ κάποιον σύννεφο,
— πούπουλο, ἀχνός, ἀτλάξι,—
παίρνει χιλιάδες σχήματα,
μύρια χρώματα ἀλλάζει.

Ξωθιές, νεράιδες φαίνονται
στὰ δικά σου τὰ μάτια,
πού χορὸ αἰθέριο στήνουνε
μὲς στοῦρανοῦ τὰ πλάτια.

Ἐκστατικός, ὑπέροσμος
στὸ θέαμα ἐμπρὸς τὸ θεῖο...
— Ἀνοιχτὸ στὸ τραπέζι σου
κάποιον παλιὸ βιβλίο.

Γεῖρε ἐδῶ πάνω κι' ἄφησε
τὶς ξωτικές τοῦ ὄνειρου,
νὰ ὑψωθῇ ψηλά στ' ἄφταστα,
μὲ τὰ φτερά τοῦ Ὁμήρου!

— Πιδ ψηλά κι' ἄπ' τὸν Ὀμηρο,
στὰ γυαλένια παλάτια,
πάω πάνω ἀπὸ τὰ φάνταστα,
μὲ τὴς ψυχῆς τὰ μάτια!

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ' Ι' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΚΙ' ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟ ΑΥΤΟ»

Ἀγαπητοί μου,

ΜΟΥ'Ν παι-
δί, στὴν ἡλι-
κία σας, κι'
εἶχα μανία
μὲ τὴ Διά-
πλασι ὅπως

τώρα ἐσεῖς. Πολλὲς ὥρες καταγιόμουν
γιὰ νὰ λύνω τὰ αἰνίγματά της, νὰ τῆς
στέλνω τὶς λύσεις, νὰ τῆς γράφω «ὡραίας
ἐπιστολάς» νάπαντῶ στοὺς Διαγωνισμοὺς
της, — παιητικούς, διηγηματογραφικούς,
μεταφραστικούς, — νὰ ξεπαθῶν. Καί
τὴν ἀγαποῦσα τόσο πολὺ, ὥστε ὅπου στε-
κόμουν, μιλοῦσα γιὰ τὴ Διάπλασι κι'
αἰσθανόμουν τὴ μεγαλύτερη χαρὰ, ὅταν
ἀκουγα κανένα μεγάλο νὰ τὴν ἐπαινῇ.
Κι' ὅλοι οἱ μεγάλοι ὅσοι τὴν ἤξεραν, οἱ
δάσκαλοί μου προπάντων, τὴν ἐπαινοῦσαν.
Μία φορὰ ὅμως, ἕνας φίλος τοῦ σπιτιοῦ
μας, γιαντρός, πρακτικὸς, φαίνεται, ἀνθρω-
πος, στραβομουτσούνας λίγο καὶ μοῦ εἶπε:

— Ναι, καλὴ εἶναι ἡ Διάπλασι σου, ..
δὲ λέω... μὰ ἔχει κι' ἓνα κακό.

— Τί κακό ἔχει; ρώτησα μὲ ἀγωνία.

— Νά, κάνει τὰ παιδιά λογίους.

— Κι' εἶναι κακό αὐτό; ἀπόρησα.

— Μὰ δὲν εἶναι βέβαια καὶ καλὸ! μοῦ
ἀποκρίθηκε ὁ γιαντρός. Τί διάβολο! Ποι-
ηταὶ καὶ διηγηματογράφοι θὰ βγοῦν ὅλα
τὰ Ἑλληνόπουλα; Ἡ Διάπλασι μπο-

ροῦσε νὰ τὰ σπρώχνῃ καὶ σὲ τίποτα πιδ
πρακτικὸ, πιδ θετικὸ.

Πέρασαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια, χωρὶς
νὰ ξεχάσω αὐτὰ τὰ λόγια. Μοῦ εἶχαν ἐν-
τυπωθῇ, φαίνεται, βαθεῖα. Καὶ δὲν εἶναι
καθόλου παράξενο, ἀφοῦ ἀποτελοῦσαν τὸ
μόνο ψεγάδι, πού ἀκουγα ἀπὸ ἀνθρωπο-
γιά τὴν ἀγαπητὴ μου Διάπλασι. Ἔτσι,
προχθές, τὰ ξαναθυμῆθηκα. Γιατί ἔλαβα
ἀπὸ κάποιον πατέρα συνδρομητοῦ μας ἓνα
γράμμα, πού ἔλεγε ἀπάνω—κάτω τὰ ἴδια.

Τὰ εἶχε προπάντων μὲ τὴ Σελίδα
Συνεργασίας. «Τί τὰ θέλετε, — μοῦ ἔγρα-
φε, — αὐτὰ τὰ φιλολογικά, γυμνάσματα
στὴ Διάπλασι; Δὲν τὸ ἐννοεῖτε λοιπὸν
ὅτι μὲ τὴν ἀμιλλα, μὲ τὸ παράδειγμα,
ξεσηκώνετε τὰ μυαλά τῶν παιδιῶν καὶ δη-
μιουργεῖτε μέλλοντες λογίους, δηλαδή
ἀνθρώπους ἀνωφελεῖς καὶ δυστυχισμένους;
Ἡ νομίζετε ὅτι χρησιμεύουν σὲ τίποτα
οἱ ποιηταί; Ἡ εἰδότε σεῖς ποτὲ ποιητὴ
εὐτυχισμένο;...» Πρακτικὸς ἀνθρώπος,
βλέπετε, κι' αὐτὸς ὁ πατέρας, ὅπως ὁ
γιατρός τοῦ καιροῦ μου. Καὶ τὸ ἴδιο ψε-
γάδι βρίσκει στὴ Διάπλασι. Πού θὰ πῇ
ὅτι τὰ μυαλά τῶν πρακτικῶν ἀνθρώπων
δὲν ἔλλαξαν ἀπὸ τότε, κι' ἔσως δὲν θά-
λάξουν ποτέ. Ἀνωφελεῖς οἱ ποιηταὶ στήν
κοινωνία! Φόρτωμα οἱ συγγραφεῖς! Κι'
δυστυχισμένοι ὅλοι αὐτοί! Ἡ Διάπλασι
δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνθαρρύνῃ καθόλου τέτοιες
ἐπικινδύνες κλίσεις, ἀλλὰ νὰ προτρέπῃ
τὰ παιδιά της νὰ γίνονται ἔμποροι, βιο-
μήχανοι, χρηματισταὶ ἢ, τὸ πολὺ-πολὺ,
γιατροὶ καὶ δικηγόροι... πρακτικοί.

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται τώρα γι' αὐτὴ τὴν
ἀντίληψιν τῶν πρακτικῶν ἀνθρώπων! Καί
θᾶταν γελοῖο νὰ παρατάξῃ κανεὶς ἐπιχει-
ρήματα, γιὰ νὰ δείξῃ τὴ χρησιμότητα τῶν
ποιητῶν, τῶν συγγραφέων, τῶν λογίων!
Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει, — γιὰτί ἔσως
ἔχω κι' ἐγὼ κάποια εὐθύνη, — εἶναι ἂν
πραγματικῶς ἡ Διάπλασι σπρώχνῃ τὰ παι-
διά νὰ γίνονται λογίοι, εἴτε μὲ τὴ Σελί-
δα, εἴτε μὲ τοὺς Διαγωνισμοὺς της, εἴτε
μὲ τὴν ὕλη της. — Δὲν τὸ πιστεύω! Ἐ-
κατοντάδες χιλιάδων παιδιά πέρασαν ἀπὸ
τὴ Διάπλασι στὰ σαράντα της χρόνια, ἀλ-
λὰ δὲν ἔγειναν λογίοι οὔτε ἓνα στὰ χί-
λια. Τὰ περισσότερα ὅμως βγήκαν ἀν-
θρωποὶ μορφωμένοι, φιλόκαλοι, καλαίσθη-
τοι, φιλανθρωπιστές, φιλοπρόδοι. Εἴτε
ἔμποροι ἔγειναν κατόπι, οἷτε στρατιωτι-
κοί, εἴτε ὑπάλληλοι, ἀπὸ τὴ Διάπλασι ἔ-
μαθαν νὰ διαβάσουν, νάγαρουν τὸ καλὸ
βιβλίο καὶ νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ πνευ-
ματικά.

Νά, αὐτὸ κάνει ἡ Διάπλασι, σαράντα
τώρα χρόνια. Στρέφει τὰ παιδιά πρὸς κάτι
ἀνώτερο, εὐγενικώτερο, ἀνθρωπινώτερο.
Τοὺς δίνει, νὰ ποῦμε, μιὰ αἰσθητικὴ ἀ-
νατροφὴ. Καὶ τὰ μαθαίνει νάγαρουν τὰ
Γράμματα καὶ τὶς Τέχνες, ὅσο πρέπει νὰ
τάγαπῃ κάθε ἀνθρώπος πολιτισμένος. Ἀπὸ
τὸν κύκλο βέβαια τῆς Διαπλάσεως βγῇ-

καν κι' ὅλοι ὅσοι διακρίνονται σήμερα στὴ
Φιλολογία μας, πεζογράφοι καὶ ποιηταί.
Ἀλλὰ εἶναι τόσο λίγοι μπροστὰ ἔς ἐκε-
ίτους, πού δὲν ἔμαθαν παρὰ ἀπλῶς καὶ
μόνο νάγαρουν, νὰ τιμοῦν καὶ νὰ χρησι-
μοποιοῦν γιὰ τὸν ἑαυτὸ τοὺς τὴ Φιλολογία!

Αὐτὰ εἶχα νάπαντῶ στὸν πατέρα τοῦ
συνδρομητοῦ μας. Ἀλλὰ σκέφθηκα, ὅτι
μποροῦσα νὰ τὰ γράψω καὶ σὲ σᾶς, γιὰ
νὰ ξέρετε τί νάπαντᾶτε, ὅταν σᾶς παρ-
φορτώνουνται πρακτικοὶ ἀνθρωποὶ γιὰ κα-
ποιες σας, ἀνωφελεῖς γι' αὐτοὺς, ἀσχολ-
λίες. Λόγιοι δὲν θὰ γίνετε βέβαια, παρ'
ὅσοι εἰσθε γεννημένοι γι' αὐτό. Διαβά-
ζοντας ὅμως τὴ Διάπλασι καὶ καταγιό-
μενοι μὲ αὐτὴ, θὰ μάθετε ὅτι ὑπάρχουν
πνευματικὲς ἀπολαύσεις, πού κάθε ἀνθρω-
πος πρέπει νὰ τὶς ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὶς χαί-
ρεται, ὅσο πρακτικὸ κι' ἂν εἶναι τὸ ἐ-
πάγγελμά του. Ἀφοῦ λοιπὸν νὰ καταγι-
νεσθε καὶ στὴ Σελίδα, καὶ στοὺς Διαγω-
νισμούς, καὶ ἔς ὅλα τὰ Διαπλαστικά. Φθά-
νει μόνον νὰ μὴ παραμελῆτε τὰ μαθήματά
σας.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT
[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'

— Μὰ ἐμεῖς κερδίζουμε τὸ ψωμί μας!
εἶπα, προσπαθώντας νὰ ὑπερασπισθῶ
τὸν ἑαυτὸ μου, ὅχι ἐναντίον τοῦ Ματ-
τίου, ἀλλὰ ἐναντίον αὐτῆς τῆς ιδέας
πού μὲ κατατρόμαξε.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε
ὁ Μαρτίος, μὰ εἶναι κι' ἀλήθεια πὼς ἔ-
χουμε συντροφιά μὲ ἀνθρώπους πού
δὲν κερδίζουν τὸ δικό τους. Αὐτὸ καὶ
μόνο αὐτὸ θὰ ἐξετάσουν. Καὶ θὰ καταδι-
κᾶσουν μαζὶ μ' ἐκεῖνους καὶ μᾶς. Θὰ
μ' ἐπικραίνει πολὺ νὰ καταδικασθῶ γιὰ
κλέφτης, ἀλλ' ἀκόμα περισσότερο, νὰ
καταδικασθῶς ἐσύ. Γιατί ἐγὼ δὲν εἶμαι
παρὰ ἕνας φτωχὸς καὶ τέτοιος θὰ εἶμαι
πάντα ἐνῷ ἐσύ, ἅμα ξαναβρῆς τὴν οἰ-
κογένειά σου, τὴν ἀληθινὴ σου οἰκογέ-
νεια, θὰ γίνῃς πλούσιος. Καὶ τὴ λύπη
γι' αὐτὴ, τὴ ντροπὴ γιὰ σένα, ἂν κα-
ταδικάζουν τώρα!... Ἐπειτα, ἂν μᾶς
βάλουν στὴ φυλακὴ, πὼς θὰ μπορέσουμε
νὰ βροῦμε τὴν οἰκογένειά σου; καὶ πὼς
θὰ εἰδοποιήσουμε τὴν κυρία Μίλλιγκαν
γι' αὐτὰ πού σχεδιάζει ἐναντίον τοῦ Ἀρ-
θούρου ὁ κ. Τζέιμς; Ρεμάκη, σὲ παρα-
καλῶ, ἀκούσέ με! Ἐδῶ κινδυνεύουμε.
Πᾶμε νὰ φύγουμε ὅσο εἶναι καιρός!

— Φύγε σύ.

— Τὰ ἴδια πάλι! Μὰ δὲ σοῦ εἶπα;
Μόνος μου δὲν φεύγω. Ἡ θὰ φύγουμε,
ἢ θὰ μένουμε νὰ φυλακισθῶμε μαζὶ.
Κι' ἂν γίνῃ αὐτό, τότε νὰ ἰδῇς τί τύχη
θὰ ἔχῃς γιὰ μένα!... Ἐπιτέλους, ἂν ἤ-

σουν χρήσιμος ἔς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους
θὰ καταλάβαινα τὴν ἐπιμονή σου θὰ ἤ-
ται κάτι ὠραῖο. Μ' αὐτοὶ δὲν σὲ χρειά-
ζονται καθόλου. Ὅπως ζοῦσαν καὶ
πρῶτα, ἔτσι θὰ ζήσουν καὶ τώρα, χωρὶς
ἐσέ. Πᾶμε νὰ φύγουμε τὸ γρηγορώτερο!

— Καλὰ! ἀρξά με πρῶτα νὰ σκε-
φθῶ λίγες ἡμέρες, κι' ὕστερα... βλέπουμε.

— Τὸ γρηγορώτερο! Ὁ Δράκος τοῦ
καρναμιοῦ μυρίζεται τὸ ἀνθρωπινὸ
κρέας ἀπὸ μακριά! κι' ἐγὼ τὸν κίνδυνο.

Ποτὲ τὰ λόγια, τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ
καρκαλία τοῦ Μαρτίου δὲν μὲ τάραξαν
περισσότερο, κι' ὅταν τὰ συλλογιζόμουν,
ἔλεγα μέσα μου πὼς ἦταν δειλία νὰ
τέκουμε ἔτσι μετέωρος καὶ πὼς ἔπρε-
πε νὰ πάρω ἐπιτέλους μιὰ ἀπόφαση
γενναία.

Οἱ περιστάσεις ἔκαμαν ἐκεῖνο πού
ἐγὼ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ κάμω μόνος μου.

Πολλὲς ἐβδομάδες εἶχαν περάσει ἀ-

φύγουμε ἀπὸ τὸ Λονδίνο,
ἐπὶ ἐφθάσαμε σὲ μιὰ πόλη,
πού στὰ περίχωρά της ἐπρό-
κειτο νὰ γίνοντο ἱπποδρομίες
(κούρσες). Στὴν Ἀγγλία, οἱ
ἱπποδρομίες δὲν εἶναι, ὅπως
στὴ Γαλλία, διασκέδαση γιὰ
τοὺς πλουσίους, πού πηγαίνουν
νὰ ἰδοῦν δυὸ-τρία ἄλογα νὰ
παραδγαίνουν, νὰ δεῖχθον αὐ-
τοὶ οἱ ἴδιοι καὶ νὰ χάσουν ἢ νὰ
κερδίσουν μερικὰ εἰκοσάφραγα
σὲ στοιχήματα. Εἶναι ἓνα
λαϊκὸ πανηγύρι, ὅπου τᾶλογα
δὲν ἀποτελοῦν καὶ τὸ μόνον θέα-
μα. Στὰ χωράφια πού χρησι-
μεύουν γιὰ ἱπποδρόμιο, κατα-
ρθάνουν, κάποτε πολλὲς ἡμέ-
ρες προτῆτερα, σαλιμπάγκοι,
ἀτσίγγανοι καὶ γυρολόγοι. Ἐ-
τσι θὰ πηγαίναμε νὰ πιάσουμε
θέση ἔς αὐτὴ τὴν ἐμποροπανή-
γυρη κι' ἐμεῖς, δηλαδή ἐγὼ καὶ
ὁ Μαρτίος μὲ τὰ ὄργανά μας,
κι' ἡ οἰκογένεια Δρίσκολλ μὲ
τὶς πραγματεῖες της.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ πᾶν στὸ ἱπποδρόμιο, ὁ
πατέρας μου ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ στὴν
πόλη, ὅπου λογάριζε βέβαια νὰ κάμῃ
καλύτερες ἐργασίες.

Ἐπειδὴ φθάσαμε νωρὶς καὶ δὲν εἶχα-
με ἄλλη δουλειά, ὁ Μαρτίος κι' ἐγὼ
πήγαμε νὰ ἰδοῦμε τὸ ἱπποδρόμιο, πού
ἦταν σὲ κάποια ἀπόσταση ἀπὸ τὴν πό-
λη, ἔς ἓνα μεγάλο χωράφι. Πολλὲς σκη-
νὲς εἶδμε στημένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κα-
θὼς καὶ κάτι κολωνίσσες, πού ἔδειχναν
τὴ θέσιν καὶ τὰ ὅρια τοῦ στίβου. Δὲν ἄρ-
γήσαμε νὰ φθάσουμε ἀπὸ ἓνα ἐξοχικὸ
δρόμο, γυμνὸ κι' ἔρημο συνήθως, ὅπου
ὅμως ἔδλεπες τώρα, δεξιὰ κι' ἀριστερά,
ὑπόστεγα, καράβια, ξύλινα σπιτάκια,
ταβέρνες, ξενοδοχεῖα, σκηνές, τραπέζια,
ἀμάξια, πάγκους, καὶ γύρω ἔς αὐτὰ ἓνα

πλῆθος ἀνθρώπων μὲ γραφικώτατα κου-
ρέλια.

Καθὼς περνοῦσαμε μπροστὰ ἀπὸ ἓνα
καζάνι, κρεμασμένο ἐπάνω ἀπὸ μιὰ με-
γάλη φωτιά, ἐγνωρίσαμε τὸ φίλο μας
Μπόμπ. Ἐδεῖξε μεγάλη χαρὰ πού μᾶς
ἔδλεπε. Εἶχ' ἔλθει κι' αὐτὸς στὶς ἱπο-
δρομίες μὲ δυὸ συντρόφους του, γιὰ νὰ
δῶσῃ παραστάσεις μὲ διάφορα γυμνά-
σματα, σὰν κ λ ὅσον πού ἦταν μιὰ φορὰ.

Κάποιοι μουσικοὶ ὅμως, πού τοῦ εἶχαν
δῶσει τὸ λόγο τους νὰ τὸν συνοδεύσουν,
τὸν ἐγέλασαν. Καὶ χωρὶς μουσική, πὼς
ἦταν δυνατό νὰ γίνοντο γυμνάσματα; Μᾶς
ἐπρότεινε λοιπὸν, γιὰ νὰ μὴν πᾶν χα-
μένη ἡ αὐρινὴ ἡμέρα, νὰ τοῦ κάναμε τὴ
χαρὴ νάντακαταστήσουμε τοὺς μουσικοὺς,
καὶ θὰ μοιραζόμαστε μὲς εἰς πέντε τὴν
εἰσπραξὴ ἓνα μερτικὸ μάλιστα θὰ εἶχε
κι' ὁ Κάπης.

Ἀπὸ τὴ ματιὰ πού μοῦ ἔρριξε ὁ Ματ-

τέρου μου, πού δὲ δεχόταν
ἀντιλογίες. Ἀμα ἔδινε αὐτὸς
μιὰ διαταγή, ἔπρεπε νὰ γίνῃ
χωρὶς καμμιὰ παρατήρηση.

Τὸ πρῶτο, ἀφοῦ κάναμε
τοῦ Κάπης ἓνα περίκατο καὶ
τοῦ δώσαμε νὰ φῇ καὶ νὰ
πιῇ, γιὰ νὰ εἴμαστε βέβαια
πὼς δὲν θὰ τοῦ ἔλειπε τίπο-
τα, τὸν ἔδεσα μόνος μου στὸ
ζυγὸ τοῦ ἀμαξιοῦ πού ἐπρό-
κειτο νὰ φυλάξῃ. Καὶ ξεκι-
νήσαμε, ὁ Μαρτίος κι' ἐγὼ,
γιὰ τὸ ἱπποδρόμιο.

Μόλις φθάσαμε, ἀρχίσαμε
νὰ παίζουμε, κι' αὐτὸ βά-
σταξε ἀδιάκοπα ὡς τὸ βρά-
δυ. Οἱ ἄλλες τῶν δεκτύλων
μου μοῦ πονοῦσαν σὰν νάταν
τραπημένες ἀπὸ χίλια ἀγκά-
θια, κι' ἀπὸ τὸ πολὺ φύσημα
στὸ κορνέτο τοῦ, ὁ Μαρτίος
δὲ μπορούσε νὰ ἀναπνεύσῃ. Κι'
ὅμως ἔπρεπε νὰ παίζουμε.

Ἀφοῦ ὁ Μπόμπ κι' οἱ συν-
τροφοὶ τοῦ δὲν κουραζόνταν νὰ παρασταί-
νουν, δὲν μπορούσαμε νὰ κουρασθῶμε οὔτε
μεῖς. Ὅταν ἐβράδυσε, ἐνόμισα πὼς θὰ
σκολάσουμε. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ σκηνὴ μας πε-
ράσαμε σὲ μιὰ μεγάλη ταβέρνα κι' ἐκεῖ
ξαναρχίσαμε τὰ γυμνάσματα καὶ τὴ μου-
σική. Ἐτσι ὡς τὰ μεσάνυχτα, ἔκαμα
ἀκόμα κάποιο θόρυβο μὲ τὴν ἄρπα μου,
ἀλλὰ δὲν ἤξερα πιά τί παίζω. Τὸ ἴδιο
κι' ὁ Μαρτίος. Εἴκοσι φορές ὁ Μπόμπ
εἶχε πῇ πὼς θᾶταν «ἡ τελευταία παρά-
σταση», κι' εἴκοσι φορές ξαναρχίσαμε
ἄλλῃ.

Ἀν' ἐμεῖς ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

Ἐπειδὴ ἤμασταν κουρασμένοι, οἱ
σύντροφοί μας, πού ἔβαζαν πολὺ περισσό-
τερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιά τσακι-
σμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν
τοὺς πετύχαιναν.

κι' εἶναι καλὸς φύλακας. Τὸν θέλω νὰ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Τη νύχτα αυτή εγνώρισα
στ' ασθενικά μου στήθη
Μιά δύναμη πρωτόγνωρη,
μεγάλη και τρανή.
Φορτωμένη θάλασσα
μέσ' στην ψυχή μου έχυθη
Και χώρεσε στο στήθος μου
ή Νύχτα ή Μελανή:

Είδα πώς φάρος ήμουνα
στον πέλαγον τη μέση,
Λυσούσαν γύρω οι άνεμοι
μέσα στη σκοτεινιά.
Και το άφηλο μου το κορμί
τραντάζουνταν να πέση
Και να χαθί, σά γίγαντας
στην άγρια Τρικυμία.

...Τόνοιωσα! το αίμα μου έ-
βραζε.

Χτυπούσε κι' ή καρδιά μου...
Κι' όμως ή άρρωστημένη αυγή
τάσβυσε όλα μονομιάς.

Κι' έκλαψα τότε το τρανό
κι' όλοθό αναστήμα μου
Που δεν έχάθη, ως τάξιζε,
στο βάραθρο της Τρικυμιάς.

Μεσηνιακή Άκτιή

ΓΑΤΟ-ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

(Χαρισμένο σ' όσους έγραψαν ή θα γρά-
ψουν για γάτους.)

Τό βρήκα μία μέρα ριγμένο
στον δρόμο του χωριού, έτοιμο
να ξεφυγή. Ήταν ένα ώμορφο
και άσπρο γατάκι. Τό πήρα στο
σπίτι κι' άρχισα να τό ποτίζω γάλα.
Τις πρώτες μέρες, τό μικρό μου
έμπαινε όλο μέσα στο πιάτο κι'
άντι γεύμα, έκανε γαλατόλουτρο.
Δέν ήμουν βεβαίη για τό γένος
του, εύκολο νάταν και θηλυκό,
έπειδι όμως είμαστε όλο και θη-
λυκά στο σπίτι, δέν είχα καμμία
όρεξη να τό δώσω θηλυκό όνομα.
Έτσι δέ να χάσω έκείνες τις μέρες
και τις «Πετριές στον Ήλιο», βί-
βλιο πού μου ήταν φιλικό δώρο,
κι' έτσι άποφάσισα να τό κράζω
Τρισυμπάρδη. Τό παιδαγωγήσα
όμως κάπως άσχημα κι' έπηρεε
όλα μου τά έλαττώματα: Τρελ-
λαινότανε για καφέ, για ραχάτι
και για χάδια.

Κι' έκείνο τό πρωί, όπως πάντα,
ό Τρισυμπάρδης τριέτηνε άπάνω
μου, έπαιξε με την άλυσίδα του
σταυρού μου και... ξεφύγησε...
Ναι, έτσι έξωφρα, χωρίς αίτια.
Νά σάς πω αν έλυπήθηκα και
πόσο, είναι περιττό: δέν θάνει
όμως περιττό να σάς πω για την
κηδεία του. Οί δύο μου μικρές
άδελφές κι' έγώ κατεβήκαμε στον
κήπο, να τό θάψουμε κάτω από
την πορτοκαλιά. Άφού έγεινε κι'
αυτό, τά δύο κορίτσια πού τό αγα-
πούσαν υπερβολικά, άρχισαν να
φιλονεικούν για τό στολισμό του
τάφου. Είχαν κάτι λεπτάνια κι'
έλογάριαζαν ν' άγοράσουν μια γλά-
στρα, πηλίνη, όραία, με κανένα
σπάνιο λουλούδι για τόν τάφο του
Τρισυμπάρδη, ή να καλέσουν τό μά-

στορα να κάμη γύρω καγγελάκι ή
πεζουλάκι. Άλλά σέ λίγες μέρες
έπρόκειτο να φύγουν από τό χω-
ριό, νάρθουνε στην πόλη και ό
καυγάς ήταν πού να γίνη ό τάφος,
στό χωριό ή στην πόλη; Η μικρο-
τερη έδινε γνώμη να μετακομίσου-
με τό νεκρό στην πόλη και 'κει
να του στολίσουμε ένα καλό τάφο.
«Αυτό δέν γίνεται, της λέει ή με-
γαλύτερη, στό χωριό πρέπει να τ'
αφήσουμε θαμμένο, στό χωριό πού
γεννήθηκε» όλοένα άκούς πώ: κου-
βαλουν τούς νεκρούς από τις ξε-
νητειές βαλοσαμωμένους, για να
τους θάψουν στην γενέθλιον γην
και συ θέλεις να τό βγάλεις από
την γενέθλιον και να τό πιάς σέ ξε-
νητιά;» Η μικρούλα όμως, πού
αισθηματική, τόδελε κανιά της
έστω και νεκρό, κι' ή φιλονεικία
δέ θάπαινε ποτέ τέλος, αν δέν κυ-
πούσαν άξια τόν πορτοκί. Ήταν
ό τακτικός τυφλός ζητιάνος. «Στά-
σου», του λέει ή μικρή, κι' ανεβαί-
νει τρεχάτη στο σπίτι. «Νά, κι'
έγώ τά έξοδα πού θάκανα για τόν
τάφο του Τρισυμπάρδη, θά τά δώ-
σω του στραβού», λέει σαν πει-
σιωμένη στη μεγαλύτερη. — Θεός
σχωρέσ' τ' άποδαμμένα σας! κοράζει
ό ζητιάνος. — Νά, σ' αρωμαρί-
στω τόν Τρισυμπάρδη, του λέει ή Νίτσα. — Θεός
σχωρέσ' τον τόν καλόν άνθρωπο!...

— Γάτος ήταν, καίμενε. — Φευγά-
τος, παιδί μου; άι και βέβαια φευ-
γάτος θάτανε! γιατί ποτέ μου δέν
άκουσα έδώ στον τόπο μας τούτο
τ' όνομα. Θεός σ' αρωμαρίσ' τον!»

Συμβία Κερμη

ΜΙΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Γλυκοχαράζει. Στο βουνό ένα
θαμνό φως φαίνεται, πού σιγά-
σιγά γίνεται ρόδινο κι' άρχίζει ν'
άπλώνεται στον ουρανό.

Τ' άσπρα, — διαμάντια και σμα-
ράγδια μέσα στης νύχτας τό σκο-
τάδι, — άρχίζουν κι' αυτά να
ώχριαζουν και να χάνονται, ένα-
ένα, μπρός στο γλυκό τό φως, πού
από ρόδινο γίνεται λίγο-λίγο πύ-
ρινο και γεμίζει την άπέραντη
έκταση του καταγάλανου ουρανού.

Για μία στιγμή ή κορυφή φαί-
νεται σαν να πετα η σπίνες χρυ-
σές και σέ λίγο, να!... Ένας δί-
σος προβάλλει, κόκκινος, φλο-
γερός, μεγαλοπρεπής!... Είναι ό
ήλιος, πού, όλόφωτος ανατέλλει,
ή να στείλη άρβωνα στη γη τό
ζωογόνο φως του.

Οί άκτίνες του κυτλούν στα
πλάγια τό βουνού και κάνουν τις
κορυφές του να φαίνονται χρυ-
σές και πορφυρές, κάτω άπ' τό
γαλάζιο τ' ουρανό.

Άπαλές ό ανοιξιατικές αύρες
περνούν άπ' του βουνού τά γιο-
λούδια και γεμίζουν τόν άέρα
από τή μυρωμένη ευωδιά τους. Κι'
αυτά χαρούμενα ανοίγουνε τά φύλ-
λα του, λές και θέλουν να χαιρε-
τήσουν τόν ήλιο-τή ζωή.

Όλα έχουν ευπνήσει στη φύση...

Πουλιά πετούμενα ψάλλουν γλυ-
κά τόν πρωινό τους ύμνο στον πλά-
στη κι' άκούγεται από μακριά ή
φλογέρα του βοσκού να χύνη ένα
χαρμόσυνο σκοπό.

Δύρα του Άπόλλωνος

ΟΙ ΔΥΟ ΣΠΟΥΡΙΤΕΣ

Σέ μία κακοζωονία, σκληρά τυ-
ραννήθηκαν δύο σπουργίτες άπ'
την πείνα κι' ήταν έτοιμοθάνατοι.
— Δοκίμασε ακόμα μία φορά τις
δυνάμεις σου, άγαπητέ άδελφέ,
είπε τό πιό αδύνατο άπ' τά πουλιά.
Πέταξε γύρω και κοίταξε μήπως
άνακαλύψης σέ καμμία μεριά λί-
γη τροφή.

— Πετό μ' εύχαρίστηση, αλλά
δέν μπορώ πιά.
— Προσπάθησε να βοήθ και
φέρε μου κι' έμένα. Άλλά τώρα
γρήγορα, γιατί άλλως ή πείνα
θα μ' έξη θανατώσει.

Τό ισχυρότερο του τό υποσχέ-
θηκε και πέταξε. Ήταν τυχερό.
Είδε μία κερασία γεμάτη όριμα
κεράσια.

— Ω! φώναξε, σάθηκες, άδελ-
φέ μου!
Πέταξε κει, τά δοκίμασε, τά βοή-
κε θανάσιμα, καταπράνε την πεί-
να του ίσα με και πού δέν έλαιρνε.

Πέρασε μία ώρα. Ο ήλιος
έγερνε.

Τότε άποφάσισε να πετάξη πρós
τόν άδελφό του, φορτωμένος με
μερικά κεράσια.

— Λοιπόν, όχι, όχι! σκέφθηκε
πάλι. Είμαι ακόμα ξοσθενισμένος.
Θά φάω αυτά τά κεράσια κι' έπει-
τα κείνα.

Έτσι κι' έκανε.
Πέταξε από κλαδί σέ κλαδί ως
που ή νύχτα τόν βρήκε κι' άπο-
κοιμήθηκε...

Μόλις έξύπνησε τό πρωί, πέταξε,
στ' αληθινά τώρα, με λίγα κερά-
σια στον λησμονημένο άδελφό του.

Τόν βρήκε άναποδογυρισμένο
και νεκρό.

(Παράφρασις) Σβέντσε

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΜΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙ

Προχτές, άνασκαλεύοντας τά
παλιά μου βιβλία, βρήκα τό πρώ-
το μου άναγνωσμάτι. Γυρνών-
τας πίσω στα παιδικά μου χρόνια,
θυμήθηκα την εύτυχημένη μι-
κρούτσικη παιδική μου ζωή. Όταν
πήγα πρώτη φορά με τόν πατέρα
μου στο βιβλιοπωλείο, καί τό πη-
ρα καινούργιο και καθαρό, με
πόση χαρά γέμισε ή μικρή καρ-
διά μου, αλλά και με πόση άνη-
συχία ή παιδική μου σκέψη έβλε-
πε τά παράξενα μαύρα σημά-
δια του!

Πολλές φορές με λυπήσανε τά
μαύρα αυτά σημάδια, και πολλές
φορές τό μικρό μου μυαλό, κάτω
από τό φως της λάμπας, με στε-
νοχώρια προσπαθούσε, σκυμμένο
άπάνω στο άναγνωσμάτι μου,
να νιώσει τη σημασία τους. Σέ

στιγμές αδυναμίας, θυμάμαι, έ-
θυμούσα να γυρίζα δύο τρία
να πίσω γρήγορα όμως μη-
κρά ήκανοποίηση μου έδινε
ρός να έξακολουθήσω. «Ετοι-
θα να διαβάσω στο αγαπη-
αυτό άναγνωσμάτι, πού
βρίσκεται πεταμένο σέ μια
νιά, μη χρησιμοποιώντας σέ τίποτα
Τραγουδιό»

Η ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

(του Andrieux).

Νά ξής για τόν έαυτό σου, να
είναι τίποτα: πρέπει να ξής
τούς άλλους. «Σέ ποιόν μπορώ
είμαι χρεώσιμος, εύχαριστος
μερα;» Νά κάθε πρωί τι έπα-
νά λές στο έαυτό σου. Και
βράδυ, όταν τό φως του ούρα-
νεύης εύτυχιμένος, ξέγυς σέ
όποιον ή καρδιά του άπάντη-
σιγά: «Αυτή την ήμερα πού θά
λειώσει, δέν την έχασα: χάρις
φροντίδες μου, είδα σέ μία
θρόνη όψη, τό ίχνος μιας εύ-
ριστήσεως ή τή λήθη μιας λη-
Θερίσματος του Δικαί-
ου»

ΕΛΠΙΣ

(Χαρισμένο στη Δέλα Κονταρίνη)

Έλαφρή—έλαφρή σάν φύση
ζεφύρου, κάτασπρη σά νερά
γρήγορη σάν άστραπή.

Στη μέση του προσώπου της
μπον δυο άστέρια με χρώμα
λαλής έκοτάσεως, πού τά σκεπάζει
πλούσια καλλία, λαμπρά σάν
ήλιο. Στά κρινόδοκτα της κα-
τάει ένα δαχέιο μένα ποτο, βα-
σάμο θαυμάσιο για τόν πόνο. Κρα-
τεί ακόμα ένα μπουκέτο από ο-
ράνια λουλουδάκια, πού θέλει
τά χαρίσει σέ κάθε θλιμμένη ψυ-
σέ κάθε λυπημένο. Η σκέψη
κι' ή δουλειά της αυτή είναι: πού
θα δείξω στο ναυαγό ήσυχία κι' ά-
μαντο λιμάνι, πώς θά φανερω-
έν άσπερτα μινής μέλλουσας
εύτυχίας με μία ύπαρξη έτοιμοθή-
ναι. Έχει τόση καλωσύνη στη
ψυχή της, πού κι' αυτόν τόν το-
φο μάς τόν δείχνει ώμορφο κα-
ήσυχος, σάν ένα ποθητό λιμάνι.
Φτερουγίζει παρήγορη στις κλί-
επίσης πού χαροπαλεύουν. Η
Πίστις και ή Άγάπη τρέχουν μα-
ζί της στο παλάτι τούρανού και
της φωνάζουν: «άδελφί μας! Και
ό Πλάστη, τηνό νόμισσε Έλπίδα»

Τέρενα του Πόνου

ΚΟΡΟΦΕΞΑΛΑ

1. — Διαγωνισμός... Συντο-
μίας Ψευδονύμων. Άποτελέσματα
Πρώτο βραβείο (έχει να λαμβάνη
κτλ.) Μπαρουτογαλινάχηδία Λε-
τεριά. (!)

Δεύτερο: Άπελευθερωμένο Άδ-
νόπουλο, και Σφαιροστρυμνή
Κυανόλευκη. (!)

Τρίτο: Αλματοκυλισμένο Λάβαρο,
Μακρότατα... συγχαρητήρια
Βραβεία... προσιγά!!

2. — Ως τώρα, εύτυχώς, δέν είχα
με στον Διαπλαστικό μου, εύτυχώς
λέμε, κανένα κρούσμα... «Φιλο-
λογική άουνηδισιας». Καλά που
τόπος ό Κορ Φαίδων, θα χάλασε

σμος! Παρτόν, ήθελα να πώ
θώθηκε (!!)

— Τώρα κοντά, έπείετο τόν
καρφών του... Νεΐλου (!)
πορτάζει ό υποφαινόμενος...
... ό διαγωνισμός της Μα-
... τίας !!

Νεΐλος

ΔΥΟ ΦΑΙΔΡΑ

Μία μέρα χειμωνιάτικη, ένας
καλός ρώτης ένα μαθητή, πώς
έλατινικά τη λέξη «φυξος».
Ω, κύριε, άπαντάς τό παιδί,
έλα αυτή τη στιγμή την έξε-
... και δέν μπορώ να τη θυμη-
... την έχω όμως στην άκρη...
... δακτύλων μου».

Ένας κοσμογυρισμένος, πού
όταν σιούς φίλους του τάς
... πετείσαστο, τους έλεγε άνάμεσα
... αλα, πώς, όταν ήσαν στην Άρα-
... καθόσθωσ αὐτός κι' ή ύπηρε-
... του να κάμουν δέκα πέντε
... Άραβας να τρέξουν. Τό
... έπληκτο γι' αυτό,
... έρώτησαν πώς τό καθόσθωσ.
... αὐτός τους είπε: «Νά! άπλού-
... έμετες, μόλις τους είδαμε,
... τό φόβο μας τό βάλαμε στα
... και 'κεινοι μās πήραν
... πίσω».

... του Άγγλικού

Περούς

ΩΣ ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ...

Ένας καμπούρης σταματά ένα
... καμήκα, πού μόλις κατέβηκε
... τόν άμβωνα, και του λέει:

— Πάτερ, οεις κηρύττετε, ότι
... θεός έδημιούργησε τά πάντα εις
... έμειν. Παρατηρήσατε έμέ,
... είμαι δημιούργημα σου!
... Ο ιεροκήρυξ τόν παρατηρεί κα-
... κι' έπειτα του λέει:

— Φίλε μου, πού φαίνεσαι, ότι
... σάς λειπει τίποτε... Ως
... καμπούρης, είσθε δημιούργημα
... εις την εντέλειαν!

Μεγάλη Ίδεια

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟΡΙΕΣ

Γιατί να λέμε μανάβης κι' όχι...
... βοήτης;

Γιατί σέβινον κι' όχι σέβενον;

Γιατί αλάδι κι' όχι άχέοδι;

Γιατί σηκοτάκι κι' όχι κασοτάκι;

Γιατί κεραμίδι κι' όχι κερα-
... τίδι;

Άνθισμένη Βιβακιά

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμμά: — Όραία, Τίκη!
... κατέλους τόσους! Ποτέ δέν
... έπαισα ήτυχος! Τό βράδυ άια
... ό πατέρας σου, θά του τό πώ.

Ο Τάκης: — Χμ! καλά λένε
... εσείς οί γυναίκες δέν μπορεί-
... ποτε να κρατήσετε ένα μυρτικό!

Βατάλη από του Ροδίνου Κούκος

Ηπειρωτάκι, πού άρέσει τό
... δέν έξέρω... Νά ρωτήσω.
... κατάλη από τό Μέλλον της Ελλάδας

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οί Συνδρομη-
... τών όποιων έληξεν ή ή
... συνδρομή να σπεύσουν να την άνα-
... νεώσουν. Είς τοιαύτας περιστά-
... σεις καμμία καθυστέρησης δέν έ-
... πιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τό
... έργον μας.

Οί έν Διγύπτω και Κύπρω
... Συνδρομηταί ήμπορούν να στείλ-
... λουν τό αντίτιμον μέσον Τραπε-
... ζης Άθηνών ή Τραπεζής της Ά-
... νατολής διά διατακτικής τών εκεί
... ύποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Άθήναι 11 Αυγούστου 1920

Στερεότυπον: Δέν άπαντώ εις έ-
... ρωτήσεις και άπορίας, πού εύ
... κολα βρωικες καθήκον την άπάν-
... τησιν και την λύσιν στών Όδηγόν
... τού Συνδρομητού, άμα τόν δια-
... βάση προσεκτικά.

ΠΟΛΛΟΙ νέοι φίλοι μου, άμα έμα-
... θαν πώς έχουν καλό για έσπαθωρια,
... άρχισαν να έσπαθώνουν γενναία. Άς
... πάρουν λοιπόν τά μέτρα τους οί παλαιοί,
... μήπως κανένας από τούς νέους τούς ξε-
... περάσει. Πιά κατάλληλη έποχή για
... έσπαθωρια είναι βέβαια τόν χειμώνα,
... πού έχει σχολείο. Άλλά και τό καλο-
... καίρι μπορεί κανείς να βρούνη παιδικά
... στα ταξείδια, στα λουτρά, στα έξοχικά
... κέντρα, παντού. Δηλαδή φθάνει να
... θέλη...

Πολλοί επίσης μου έστειλαν αυτήν
... την έβδομάδα και τό υπόλοιπο της
... συνδρομής των. Τους ευχαριστώ πο υ
... και παρακαλώ πάλι όλους όσους τό κα-
... θυστερούν, να μ'ην άργήσουν να τό
... στείλουν.

Όραία μου περιγράφεις, Μυσοσώτης,
... τό ταξείδι σου στο Μ. Σηλήκιον και
... στην Άγία Λαύρα. Έχεις καιρό να
... μου γράψης, αλλά με άποζημιώσεις.
... Γιατί μου φαίνεταν πώς ταξείδεα κι'
... έγώ και, μέσα 'ς αυτή τη ζέστη, αίσ-
... θανόμουν τη δροσιά του ύψους των χι-
... λίων μέτρων, των έλατοφύτων βουνών
... και των άρβωνων νερών πού μου περι-
... γράφεις. Σου έστειλα τετράδια.

Άγνοώ, ό κ. Σ. έλαβε τά ποιή-
... ματά έκείνα, αλλά δέν ευχαρίστησιν
... να σου άπαντήση. Κι' έπειδι ήσως
... θάρρους πολύ, — νάξερς πόσα τέτοια
... γράμματα τόν περιμένουν! — με καρα-
... κάλεσε να σου πώ, ότι ο νέος αυτός
... ποιητής, από τώρα τουλάχιστο, δέν
... δείχνει τίποτα. Γράφει πράγματα κοι-
... νότατα και με τρόπο βλαβερόλου άτε-
... χνο. Αυτό όμως δέν σημαίνει ότι άργό-
... τερα δέν μπορεί να γράψη και καλύτερα.

Η άγαπητή μας Γιοραζιέλλα,
... Δημητρία Θεοδωρίδου, — μού άναγγέ-
... λει από τόν Βόλον ότι άρραβωνίσθηκε
... με τόν εκεί πρωτόδικη κ. Εμμανουήλ
... Τσουδερόν, της γνωστής χρηστής οικο-
... γυνείας. Σας τό άναγγέλλω κι' έγώ με
... τη μεγαλύτερη χαρά και, όπως μου
... γράφει ή Ίδεια, «σχορπώ τις πιά θερ-
... μές μου εύχες στο κατόπρι της κα-
... νούργιας της ζωής». Δέν πιστεύω τώρα
... να μ'ην άναγγέψη τίποτα για τή Σε-
... λίδα μας ή Γιοραζιέλλα, πού τόσο κα-
... λή εντύπωση έκαναν παντού τά χαρι-
... ματά της. Έχει ένα ταλέντο, πού θά-
... ταν κρίμα να τό άφήση. Έ, ποιος έ-

ρει άργότερα. Μπορεί να ποκτήσω κι'
... έγώ μια εκλεκτή συνεργάτρια...

Όλοι αυτοί αι λύσεις, Στεφύλλα,
... θεωρούνται τυπικές άναλασμένα. Ά-
... φίνω δά ότι μερικά είναι και ουσια-
... στικώς, διότι άλλο ζητείται και άλλο
... βάζεις. Γενικά, αι λύσεις πρέπει να
... συμφωνούν τελείως με τάς δημοσιευ-
... μένας. Γι' αυτό, όταν εις μίαν Άσκη-
... σιν εφαρμόζονται και άλλαι λέξεις, —
... εις τά Σχήματα κυρίως, εις τάς Άκρο-
... στιχίδας κτλ. — ο καλός δάκτης τάς ση-
... μεϊώνει παραπληρώς όλος κι' έτσι δέν
... φοβάται να γράψη καμμία λύση.

Όταν είσαι καλός, Όμπερον, ο-
... ποια πόρτα κι' αν ανοίξης, — για να
... μεταχειρισθώ κι' έγώ την παρομοίωσή
... του, — θά βρής από πίσω καλά. Είναι
... όλοσδιόλου περιττό νάνησυχής τόσο,
... κι' από τώρα, τί επάγγελμα να δια-
... λέξης κι' αν θά επιτύχης 'ς αυτό. Όποιο
... σου άρέσει, καλό θά είναι: και θά επι-
... τύχης, ακριβώς γιατί θά σάρεψη και
... θάχης τό ζήλο πού χρειάζεται.

Τό Παλλινάρι της Δοϊράνης είχε
... μια συζήτηση με τόν άδελφό του: «Αν
... δέν είναι κανείς δυνατός στα Μαθημα-
... τικά, μπορεί να γίνη τίποτα στον κό-
... σμο; Ναι, έλεγε τό Παλλινάρι της
... Δοϊράνης, όχι, άπαντούσε ο άδελφός
... του. Και κανένας έμεινε με την ιδέα
... του, ώστε θέλουν τώρα τη δική μου.
... Τι να τους πώ! Τό ζήτημα είναι πολ-
... λύπλοκο. Βέβαια πού και χωρίς γερά
... Μαθηματικά, πολλά μπορεί κανείς να
... κάμη στον κόσμο, και να διαπρέψη,
... και να δοξασθί μάλιστα. Άλλά πάλι,
... μπορεί κανείς να φαντασθί ένα τέλειον
... ανθρώπινο μυαλό, πού να μ'ην κατα-
... λαβαίνη τη λογική της λογικής, τά
... Μαθηματικά; Έγώ τουλάχιστο, από
... ένα παιδί πού βλέπω να ένοψ και να-
... γαπή τά Μαθηματικά, πάντα περισσό-
... τερα περιμένω παρ' από ένα άλλο, πού
... δυσκολεύεται να τά μάθη και τάπο-
... στρέφεται...

Όσο, αν έχης δικά σου
... πράγματα, βγαλμένα πού τό μυαλό
... σου, στέλνε μου. Γιατί αυτά πού μου
... έστέλεις ως τώρα, είναι ή μιμήσεις ή
... φαντάσεις, ή αντιγραφές. Τό λέγω για
... όλους: Η Σ. Σ. Σ. είναι για όσους
... μπορούν να γράφουν πρωτότυπα ή να
... καθομεταφράζουν από ξένες γλώσσες,
... σημειώνοντας από κάτω, καθαρά και
... τίμια: μεταφράσεις.

Σου εύχομαι λοιπόν καλό ταξείδι,
... Δέλια, και περιμένω την επιστροφή
... σου με τάς όραίας εντυπώσεις πού θά
... έχης. Στις δύο πρώτες έρωτήσεις σου
... άπαντώ, όχι, δέν είναι. Στην τρίτη δέν
... άπαντώ καθόλου, γιατί δέν μπορώ να
... φανερώσω ψευδώνυμο. Όσο για κείνα
... που ρωτάς αν ύπάρχη, όχι, είναι έλευ-
... θερο.

Άλβετα, Μή με Απομόνη, τρεις
... ήμερες κάνουν στην πόλη σας να σάς
... έφέρουν τό φύλλο, μετά τόν έρχομό του
... άεροπλοίου; Πολύ άργούν οί εύλογη-
... μένοι! και θά μπορούσατε να κάμετε
... κανένα παράπονο στη διεύθυνση του
... Ταχυδρομείου, μήπως είναι δυνατό να
... μετακινούνται τά φύλλα κάπως γρηγο-
... ρώτερα.

Χαίρω πολύ, Άκτις Ήλιου, πού
... απεχάσισες να νικήσης τη «φωστή
... δειλία», και να μού γράψης. Έλπίζω
... μάλιστα να μού γράψης συχνά. Κι' έ-
... χάριστά τό μπαμπά, τη μαμμά και
... τη θεία σου, πού μιλούν τόσο καλά για
... μένα. Όσο για τό «Χωρίς Οικογέ-
... νεια», έννοώ την άνυπομονή σου,
... αλλά δέν μπορώ να σου πώ άλλο, παρ'
... ότι ο Ρεμής κι' ο Μαντίας τελειώνουν
... καλά.

Ένα νοστιμώτατο μού γράφει ο
... Στέφανος Λύρας. Μερικά παιδιά συ-
... ζητούσανε για τή γλώσσα. Άπάνω στη
... συζήτηση, ένας δημοτικιστής είπε: «Ένα
... καθαροισιάνο: «Πές μου ένα συγ-
... γραφέα πού να γράφη σήμερα στην
... καθαρεύουσα!» Κι' ο άλλος άποκρίθη-
... κε: «Νά ο Βίκτωρ Ουγγύ!»
... Μού φαίνεται, Δεσπονίση, Άολεκί-
... νου, πώς ό πό εύκολες, για να ένοη-
... θούν, Άσκήσεις είναι: ή Άρβιμητική
... διά Λέξεων και αι Άκροστοιχίδες μετ'
... Έλλειποσυνφώνων κτλ. Άρχει να συγ-
... κρήνης μια μόνο με τη λύση της, για
... να καταλάβης άμέσως τό μηχανισμό.
... Χαριτωμένος σήμερα ο Άγγελος
... Έλευθερωτής! Κάτω από ένα έυ-
... πνότατο γράμμα, έχει κι' αυτό τό 'Υ-
... στερόγραφο:

«Κανένα μου έργο στη Σ. Σ. Σ.;
... Γιατί;...
... Μήπως;...
... Και γιατί;...»

Πιστεύω να διαβάσετε καλά τάπο-
... σιωπητικά του. Κι' έγώ τά διάβασα,
... αλλά λυπούμαι πού δέν είμαι σέ θέση
... να τόν πληροορήσω. Μπορώ να θυ-
... μώνται τί έγιναν και γιατί, τρεις χι-
... λιάδες κομμάτια Συνεργασιών;

Τό Χιώτικο Τριαντάφυλλο μού
... γράφει: «Καλέ είδες πόσες Δεσποινίδες
... ξεφύτρωσαν τώρα-τώρα στον κύκλο μας;
... Δις Άρλεκίνου, Δις Μάλισσα, Δις Φό-
... τρώτ... έξασα καμμία; Αυτές έχουν
... από δύο φορές τόν τίτλο, πού έμείς οί
... άλλες τόν έχουμε μία. Μας περνούν,
... βλέπεις!» Καλά, ό! αυτά, μία δ

τὴν πῶ ὥραία συνέχεια. — «Ἀπέ-
ναντι στὸν Πόρο». Πολὺ αἰσθημα-
τικὴ περιγραφή. Τὰνυχα ὁ **Φρέντος**
τὰ βλέπει σὰν ἔμυρμα καὶ μᾶς με-
ταδίδει ὅλη τὰ συμπάδεια πρὸς αἰ-
σθάνεται γι' αὐτά. — «Ἀγγελουδοῦ
ἐπιτάφιον». Καλὸ. «Ἐγὼ καὶ μὴ δι-
κὴ τὸν λέξω (ἐγὼ τουλάχιστον δὲν
τὴν ξαναίδα). **ἡλιαχτίδα**. — «Τοιαν-
νάφυλλο-Ζωή». Δοκίμιο. Ἡ συντο-
μία του τοῦ ἔσωσε. Περιττὸ νὰ προσ-
θέσω ὅτι δημοσιεύθηκε πρὸς ἐνθάρ-
ρυνση. — «Ἡουχίαν». Ἐγὼ καὶ τὸ
ιδιόρρυθμο, μὴ λεπτότητα στὴν πα-
ρατήρηση καὶ μὴ βαθύτητα στὸ αἰ-
σθημα. «Ὅχι ἀνάλογο ὅμως καὶ τὸ
ῥυθμ. — «Ἐλναι ὁ Κος. Παπούκας». —
Ἰσα-ἰσα σήμερον ὁ **Τεύθρας** μοῦ
γράφει παραπονούμενος, ὅτι δὲν τοῦ
ἐγκρίνω πολλὰ κομμάτια του. Νὰ
αὐτὸ πὺν τὸ βροχὰ νόστιμο καὶ τὸ
δημοσίευσεν. Ἄλλα του ὅμως δὲν
μοῦ ἄρεσαν ... Μπορὸ, μοῦ φαίνε-
ται, νὰ εἶμαι πῶς ἀσθητὴ ἀπὸ ἄλ-
λα περιοδικὰ, πὺν ἐπιταλεῖται ὁ
Τεύθρας. Καὶ μάλιστα ὅς ἐκείνους
πὺν μοῦ φαίνεται πὺς μποροῦν νὰ
γράφουν καὶ καλύτερα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἂ
νανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ
δικαιώματος, δρ. 2. Ἦ ἀνεκρινόμενα ἢ
ἀνεκρινόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νο-
εμβρίου 1920. «Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
ἂ ἀνέκρινον εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ
εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: **Μάρμπες** ἂ.
(ΝΠΚΤΣ). **Πυροβολιτάνι**, ἂ. (ΘΚ).
Μητέρα Ἑλλάς, ἂ. (παῖδι της). **Μυ-
στηριώδης Ἀγνωστος** ἂ. **Παλλάντιον**
ἂ. (ΓΠ.) **Κώστωρ**, ἂ. (ΣΚ.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πὺν προτάσεις λεπτὰ 50
Διὰ τὰς περιλήψεις 10 λεπτὰ ἢ λέξεις.

Μ. Μ. ἐπιτίμωδον νάνταλλάξ, νν:
ὁ **Ονειροπόλος** με Μεσογρ. **Ἀκτ.**,
Κρίνον. **Ἀγγ. Φθιτ.** — τὸ **Μέλλον** τῆς
Ἑλλάδος με **Ἀνδριμ.** **Ἀνοιξ.** **Ἀν-
γρ.** **Ἀμαζόνια**, **Μελαχρ.** **Λαῖδ.** ὁ
Μάρμπες με **Ἄδα** **Φόξτρος**, **Γῶν.** ὁ
Παριζιάνον. — ἡ **Χορομαλλοῦσα** τῶν
Σφακιῶν με **Μαχαβαρ.** **Παρουξέ**,
Ἀνελ. **Ρεζεντά.** — ὁ **Κόμης** δὲ **Κρο-
νὸς** με **Κόμ.** δὲ **Ἀνιό.** **Ἄδα** **Ἀρλε-
κίνον**, **Ἡοσιδα** **Ἑλληνοπ.** — ἡ **Λευτε-
ρία** με **Ταπεινὸν** **Ἰον.** **Κινέζον**, **Ἀ-
νιελ.** — ἡ **Νύμφη** τοῦ **Ἀσπιδος** με **Ἀν-
φάν** **Γκατέ**, **Σωφραξέ**, **Γάδε**, **Μα-
χαβαρ.**, **Ραφαῖλλον**, **Κολομπίαν**, **Γι-
σινιξέ**, **Σεπ.** **Δόροδ.** — τὸ **Ἐνδοξο**
Μεσολογιτάνι με **Ἀλτ.** **Εὐδωνάκι**,
Κῦμα τ. **Αἰγ.**, **Ἀλτο.** τ. **Μουσικ.** —
τὸ **Μικρόβιον** τῆς **Γρίπης** με **Πετ.**
Νεράδα, **Κόρη** τῆς **Ἰωνίας**, **Ἀν-
φάν** **Γκατέ**, **Γεροντοπαλ.**, **Γεροντοκ.**,
Ἰουλιέτ., **Κανένα**, **Αἰλίκαν**. — ἡ **Ἰπ-
πότης** τῶν **Χοροσθέντων** με **Λευτε-
ριά**, **Δείνα**, **Ἰαπότην** δὲ **Βωδοῦ**. —
Ἰομα ἢ **Τοιγάρνα** με **Γουτινέξ**,
Φάντε **Μιασόν**, **Μικράν** **Ἀριστοκρ.**,
Μαχαβαρ. — ὁ **Ἰάκωβος** ντὲ **Τρεμξέ**
με **Ἐξπ.** **Βλάνα**, **Ραφαῖλλον**, **Ἀ-
μιάμ**, **Φοιδολήν.**

Ἡ Διάπλασις ἀποξέεται τοὺς
φίλους της: Ἀγρίμι (ὅχι, δὲν πληρω-
σα τίποτα) στὰ Μ. Μ. μπορεῖ νὰ ὑ-
πογράψαι ὅς ὅς θέλει: φάνει νὰ βᾶ-
ξῃ καὶ τὸ ψευδώνυμο με τὸ ὅποιον
σοῦ ἔγινε ἡ πρότασις) Ἀγρίαν τῶν

Κλεφτῶν (δὲν εἶμαι τῆς γνώμης, διότι
ὅλοι οἱ ὅμοιοι ἀπέτυχαν) Ὑπερῆ-
φανο **Ἑλληνοπόυλο** (καλῶς ἤλθες πε-
ριμένω τὴν ἀδελφὴ σου) **Φαμπιάνον**
Ροστάν (σὲ συγχάρω καὶ εὐχαριστῶ
γιὰ τὸ ξεσπάδιμα) **Νύμφη** τοῦ **Ἀά-
σους** (ἔστειλα 10 κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ
ξεσπάδιμα) **Διπλάνον** (τὰ περισσότερα
παῖδα ἔχουν γαλλικὰ) ἔπειτα δικιο
εἶναι νὰ ἔχη περισσότερες λύσεις ὅποιος
ἔχει καὶ γαλλικὰ, ὅπως ἔχει ὅπο ὅς
ἔχει καλύτερα Γεωγραφία, Ἱστορία,
Μυθολογία κτλ. ἐνῶ πάλι δὲν ἔχει
καμμία ὅποιος δὲν ἔχει τίποτα) **Ἀ-
λεξ** (δὲν ἐνεκρίθησαν) δὲν ἔχεις ἀκόμη
νὰ γράφῃς στίχους: ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶ-
ναι καμμία ντροπὴ δὲν ἔχουν καὶ ἄλ-
λοι, πὺν μεγαλύτεροι σου...) **Μακε-
δονικόν** **Ἰδεῶδες** (με τὸν τίτλο «Στά-
χυα καὶ Παπαρούνης» ὁ κ. Ε. εἶχε
σκοπὸ μὴ φορὰ νὰ ἐκδώσῃ δυο-τρεις
τόμους με διάφορα ἄρθρα του, κριτικά
κτλ. ἀλλὰ δὲν εὐκαίρησε νὰ τὰ μαζέψῃ
καὶ ἡ ἐκδοσις ἀνεβλήθη) **Κῦμα** τοῦ
Αἰγαίου (μὰ αὐτὸ κάνω πάντα) ἄμα
ἀνακρίνεται καὶ ὡς ἀντιγραφίς, δὲν
τοῦ ξαναδημοσιεύω κομμάτι στὴ **Σελί-
δα** γιὰ πὺν καρό) **Ρευβασιὸν** **Ψυ-
χῆς** (ἐξελωμένη) καὶ τὰ περιμένω)
Σβέντζον (πῶς καλὰ!) **Ἀυσσασμένον**
Σκύλον (ἔστειλα) χαίρω πὺν πὺν ἔ-
γινες καλὰ) **Θαλασσοπούλι** (πῶς τοῦ
μακαρὰ ὅτι περιμένω καὶ τὸ τέλος) **δρο-
σερὸ** καὶ **χαριτωμένο**, τὸ γράμμα σου
μ' εὐχαρίστησε πὺν γράφε μοῦ) **Μύρ-
μηκα** (δὲν παραπετάχθηκαν, ἔννοια σου
χαίρετιστα στὰ **Διαπλάσις** πὺν
μαζεύονται στὸ δάσος τοῦ **Εὐλοκάντρου**)
Νεαρό **Ἡπειρωτάνι** (αὐτὸ δὲν τὸ ἔ-
ρω ἀκόμη) θὰ εἶ διαβάσω ὅταν ἔλθῃ ἡ
σειρά του) **Ρόδιον** **Κάλυκα** (αὐτὰ ὅλα
τὰ λέγει ὁ «Ὁδῆγος») **Γυμνασιόπαιδα**
(εἶδες ὅτι σοῦ ἀπήντησα) **Σελιρόλου-
στο** **Ἀκρογιάλι** (ὅχι, μόνον τῆς Β'. **Πε-
ριόδου**) **Σμυρναῖο** **Ἀκρογιάλι**, **Ποι-
κήπισσαν** τῶν **Δολλορίων**, **Κόντε-Κου-
ροῦται** κτλ. κτλ.

Μέλλον τῆς **Ἑλλάδος**, **Πυροβο-
λιτάνι**, **Ὑπερωσιπτήρ** τοῦ **Σουλίου**
(ἔλαβα, εὐχαριστῶ).

Γλυκὴν Ζέφυρον, **Ἐθνικὴν** **Ἀνα-
γέννησην**, **Κόμητα** δὲ **Κερκὸς** (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν
10ην **Αὐγούστου**, θάπαντήσω εἰς τὸ
προσχεές.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑ-
ξῆς ἐννέα: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος καὶ 24ος. —
Ἐκαστος τόμος **δραχ. 5**, ταχυδρο-
μικῶς δὲ ἀποστελλόμενος **δραχ. 5,30**
διὰ τὸ **Ἐσωτερικόν** καὶ **δρ. 5,60** διὰ τὸ **Ἐξωτερικόν**.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1919)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 26 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς **δρ. 15** καὶ ραμμένος **δρ. 17**.
Ταχυδρομικὴ τέλη ἐκάστου
τομοῦ προσθετέα εἰς τὴν ἀνω τι-
μὰς: Διὰ τὸ **Ἐσωτερικόν** λεπτὰ
50 ὁ ἀρραφὸς καὶ **δρ. 1,50** ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ **Ἐξωτερικόν** **δρ. 1,50**
εἰς ἄρραφὸς εἰτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1890 **Διαγωνισμ.** **Λύσεων**
Ἰουνίου-**Αὐγούστου**. Αἱ λύσεις δεκταὶ
μέχρι τῆς 15ης Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ πέρα
τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον
δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ ὅπως
καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

530. Δεξιόγραφος Λογοπαικτικός

Πῶς μοῦ φαίνεται γελῶς
Κώμη νὰ μοῦ λῆς ἡ Κῶς!
Τὸν ἀγράμματο μοῦ κάνεις,
Ἄλλὰ εἰσαὶ χωμικός

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ **Ρήγα**

531. Στοιχειόγραφος

Μία γυναῖκα τῆς Γραφῆς
Γιὰ ὁ ρὰ ἕνα ἔξ ἂς βάλῃ
Κι' ἐντομο μικροῦν εἰς θύς
Μὰ φθοροποιὸ προβάλλει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ **Διαβολόπαιδο**

532. Μεταγραμματισμός

Τοῦ **Αἰγαίου** καὶ νησί
Τὸ λαμβάνου λίγος ἀλλάξω,
Καὶ ἀμέσως κατὶ τί,
Ἀπὸ σπῆτι, παρουνισαῖω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ **Ζακυνθ.** **Διαβολάκι**

533. Αναγραμματισμός

Πόλη σπουδαία ἰταλική
Τὴν ἀναγραμματίζω
Κι' ἀρχαῖο ὄπλο, ἀμυντικό,
Ἀμέσως σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπερῆς. Ἑλληνίδος

534. Μωσαϊκόν.

Ὁ **Κίμων**, ὁ **Σωκράτης**
Μαζί καὶ ὁ **Πέρσης** **Δάτις**,
Ὁ **Στράβων**, ὁ **Κλεισθένης**,
Ὁ **ρήτωρ** **Δημοσθένης**.

Δὲν ἔχουν δυσκολία

Νὰ συνεισφέρουν διότι,
Γιὰ νὰ γνήθῃ μὴ πόλη
Γνωστὴ στὴν Ἰταλία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ

535. Γαλῖα

+ * * * * = Ἐντομον βλαβερὸν.
* + * * * = Χριστιαν. ἀρε ἡ.
** + * * = Τέρεια.
* + * * * = Μέρος τοῦ ἄρδρου.
+ * * * * = Οὐράνιον σῶμα.

Οἱ σταυροὶ φυτὸν ἀπαντῶμενον συνή-
θως εἰς τοὺς φράκτας.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἐρυνθοῦ **Σταυροῦ**

536-537. Μεταμορφώσεις

1.—Τὸ **χῶμα** δι' 7 μεταμορφώ-
σεων νὰ γίνῃ **λίθος**.

2.—Ἡ **ἔξις** δι' 6 μεταμορφώσεων
νὰ γίνῃ **φύσις**.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγαστροβίλου

538. Ἐπιγραφή

Ν Ι Ο Ν Μ
Ψ Ν Ο Δ Η
Α Μ Τ Μ Δ
Η Α Ο Ν Ψ
Μ Ν Ο Ι Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

539. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τὰ ἀντίθετα τῶν κατωθὶ λέξεων ἀπο-
τελοῦν πῶν τῆς Ἑλλάδος:

Νότος, **πεδιάς**, **δένω**, **πλάγιος**,
πλάγος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ **Τριήμερον** **Τουφένι**

540. Μυστὸν

θντ - ς - πν - σ - θμ
αιε - ο - ο - ηα

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ **Μαγαμένο** **Φιδί**

541. Γρίφος

τι τι τι τι τι τι τι τι τι τι
τι τι τι τι τι τι τι τι τι τι

τι τι τι τι τι τι τι τι τι τι

τι τι τι τι τι τι τι τι τι τι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνακτοσούρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν **Πνευμ.** **Ἀσκή.** τοῦ **φύλλου**

526. **Χαμαλέων** (χαμαί, λέων). —
Γούψ-γούψ. 328. **Κίμων**-**Τίμων**. —
δρ. 535.

30 Α Ι Τ Ω Δ Ι Α 331-335.
Ι Ο Υ Κ ἌΝ: Ἀν-
ΤΟΥΡΚΙΑ Ἰοάν.
Ω Ρ Α Ρ ν ο ς, Ἀν-
ΑΥΚΑΙΟΝ Ἀνω. 336.
Ι Ι Ο Α Ἰ ο ν φε-
ΑΚΑΡΝΑΝ (Ἡ ὀν-
καὶ τὰ στίχ.

βανομένη ὁ ἐνός γράμματος ἔξ ὁ-
ρῶν καὶ ἐνός δι' δεξιών). — 337. **Μ**
κωνίτση ἐστὶ φιλοσοφεῖν. — 338. **Ν**
ΣΟΣ (Νέρον, Ρένος, Ρωσία, **Σαλ-
λαῖται**, **Ἀντιόχη**, **Καραϊσκάκη**,
339. **Ἀντιόχη** τῆς **Πεννησιονίδος** **Ἀσ-
340. Τῆς** **παιδείας** **αἱ** **οἱ** **παι-
πικραῖ** (τ' εἰς πν-διά-σὲ ρι-
κρέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πὺν λέξεις μετὰ
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρ. 337).
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἢ λέξεις, μετὰ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ κεφαλαία
ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[Κ' - 231]

Β'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ. ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΑΡΑΚΙΝ

Προκλήσας ἐκ **Λουτρακίου**, συνή-
σιν ποιήματος. Θέμα κατ' ἐλκ-
θὰ βραβεύθητε. Ἀπαντήσεις εἰς
Σεπτεμβρίου. Ἀποστείλατε: **Πα-
Μόντη**, **Ρ. Ρ.** **Ἀθήναι**.

Δεσποινὶς Ἀρλεκί

[Κ' - 232]

Επιστρέψας ἐκ **Λουτρακίου**, συνή-
τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ ἐ-
ποστάλ καὶ μετ' ὅσους καὶ ὅσας
σανε τὸ φετινὸν καλοκαίρι στὸ
τοῦ. Γράψατε: **Δημοσθένης**,
Κουζέ ἢ **Γαμματικόν** (**Με-
λογίου**).

[Κ' - 233]

Στὴν **Ἀνθεμίδα** γιὰ τὴν γιορτὴν
χίλιες ἀδελφικῆς εἰς. — **Τοιαν-
φυλλένια**, **Χωτικὸν** **Τοιαντάφυλλο**.

[Κ' - 234]

Φίλες **Κορφατοπούλες**,
Ἀπ' τὴν πατρίδα μου **Κεφαλή**
Σας στέλλω χίλια φίλῃ.
Δεχθῆτε τα εὖθες.
Ἀπὸ τοῦ **Ρευβασιὸ** **Ψυχῆς**
[Κ' - 235]

Θαλασσία **Ἄδρα**, ὁλόθερμες εἰς
γιορτὴ σου. **ΔΕΥΤΕΡΑ**

[Κ' - 236]

Επεσμένη **Δόρδε**, δέχου αἰν-
λαγὴν **Μ. Μυστικῶν**,
Τρελλὸς **Παλιάν**.

[Κ' - 237]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΒΡΟΝΙΤΗ

Νέα πρόεδρ. τῆς κραταιότητος
Νήσ, ἀκόμη αἱ ἐκπλήξεις: **Π**
μένον καὶ τὴν ἰδίαν σου παρὰ τὴν

ΣΤΕΝΑΤΙΜΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥ

[Κ' - 238]

ἔλκε, **Ρεζεντά**, **Ὀχρὰ** **Ἀνάμνη**
Πτωχὴ **Ἀριστοκράτης**, **Μεγ**
Ἑλλάς, διὰ τὴν ἑορτὴν σας πολλὰς
χὰς ἀπὸ τὴν:

ΠΡΑΣΙΝΗ ΠΡΙΓΓΙΠΙΣ

[Κ' - 239]

Γεροντοκόνη, **Γεροντοπαλῆ**
βλέπετε ὅτι πάλιν δὲν μοῦ ἐφάρ-
Πράσινη **Πριγκίπισ**

[Κ' - 240]

Θεοῦμε τοῦ **Δικαίου**, ἔχουμε ἀν-
λάει **Μ. Μ.** — **Σωφραξέ**